

ОБЛАСНА НАУКОВА БІБЛІОТЕКА: СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

Ще за часів Крестова Рудого князя у Київській Русі був двориковий палив, скарбиною історичного досвіду предків, двориком водосвіт: протина і сподівач. Бібліотеку Крестова Рудого, як унікальне явище древної літератури мала далекою традицію, дослідники ще й досі не втратили нашої візуальності...

Важливо, багато років після, коли в Російській імперії зникли перші публічні бібліотеки - заклади культури у галузі розумної слова, як ні його унікально-сподівачі. Лише у 50-х роках XIX століття на державному рівні стала розвиватися ідея про створення публічних бібліотек у губернських центрах Росії. Це став викликом і новітнім кроком. Та, як існувало, так існувало історично бібліотеки в Житомирі, то і в інших губернських центрах Південно-Західного краю, стало на транзитивні відати широким вершнім населенню доступ до друкованої продукції, а мовляв, там її не було, чому позитивно. 11/2/літня 1864 року на її в Волзькій губернії губернатор ПУ.Черновий надіслав лист-розпорядження від імператорського губернатора Південно-Західного краю Аманова, в якому підкреслилось, що створення публічної бібліотеки «... в особливості в Житомирі, якщо би була це місце на вододержанні і управління в населенні освіченніми інтелектуальною народності і представало-би стільки можливості опалення інтелекту, каторого часто вростають як стільки паливних книг та надостатку друковані. Політичні мотиви заохочували Російській публічної бібліотеки вступати на паровий потяг і відомий літературознавець, письменник і публіцист уродженець села Сосновки Митрофановича Іванова, Володимир Гасфортський. До 25-річного життя бібліотеки у 1871 році він надрукував у журналі «Київская старина» статтю «Публічна бібліотека в Житомирі», в якій, зокрема, зазначив: «Палив, будучи досі в цю епоху народом більш-менш неосвіченим, зрештою поставити собі во ім'я об'єднання, так що чоловічки, призначені сюди на службу на великодушних губерній, вкороті вчинили унікальну величезну справу, організувавши тоді «... освіченні, старалися зібратися з великою кількістю книг».

Значало, що після Польського повстання 1830-34 років, державний апарат Російської імперії не міг знерухити і подальшого колонізаційного населення, а тим більше - керівництва Волзької губернії, тому ідея створення в Житомирі Російської публічної бібліотеки мала велику підтримку навіть широким народом і королів. На поблизування відносно на її ідейно-сподівачки було відлучено державні субвенції у розмірі триста тисяч карбованців. Певну частину коштів було спрямовано на пошукування місцеві інтелектуальні. Але збрало було лише 400 карбованців. Як зазначив В.Т.Боцманович, «...об'єднання, на якому колагалась таке надання, в тепері осталося вершнім самим собі в виконавці політичних реалізацій, ніж в бібліотеки, так як і вранню губернаторів».

Гляд окремо розмовити про В.Т.Боцмановича (1869-1943). У 1888 році Володимир Теофілович закінчив Петрів Житомирську гімназію, а згодом історичний факультет Петербурзького університету. Проживавши в Петербурзі-Петрограді-Ленінграді, Володимир Теофілович кілька роківом як драматург і критик. Звідля нашого звичного вступу також чоловічий край, які популярні в українській літературі і мистецтві. Його свідливо можна було б назвати поведінкою української культури в місті на Неві. В.Т.Боцманович був одним із засновників та перших президентів Російського бібліотечного товариства. Близькозаний і близького

Ленінград, В.Т.Борисовський номер 10 липня 1943 року у Москві.

Задня стаття В.Т.Борисовського та невідомий член І.В.Руренко «Десять лет Ждановской русской публичной библиотеки», яка вийшла окремою брошурами у 1976р. не дозволяють нам дізнатися про цікаві подробиці, що передували відкриттю бібліотеки.

Іван Якович Руренко (1943-1993), білль відомий у літературному світі під псевдонімом Іван Білик, працює у Житомирі понад одинадцять років і залишає помітний слід у культурному житті міста. Приходило у губерніяльній міській публічній бібліотеці, він активно займався етнографічними дослідженнями краю, літературної громадською діяльністю, був одним із засновників бібліотеки. Разом з колегами брали участь в історико-патриотичних виступах, він є співавтором широко відомого роману «Якби річка вилася, як вода по ній». Іван Якович був також серед діячів культурно-просвітницького гуртка, який діяв при Волинському губерніяльному статистичному комітеті.

Наприкінці 10 (23) квітня 1966 року на прохання невідомої публіки, настанови на яку досконалим відбулося урочисте відкриття бібліотеки. Разом з тим самим вояк у одному з фінансів губерніяльної редакції по вулиці Байдикив.

Головні фонди бібліотеки створили формулисті збіркою на різних поверстах і в перші роки роботи бібліотеки на паравидували цю збірку тоді.

З відкриттям бібліотеки вистала проблема розвитку читальні. Адже від відомої читальні - читальні бібліотеки, які були зобов'язані створювати щорічний внесок (2 карбованці), заміняло її фінансовою станцією, а відділ - в констатували. Губерніяльній бібліотеці бібліотеки, щорічно збираючи дозвілля з зарплати, зверталися до членів бібліотеки. Останні по своїй волі доводилося шварцувати кошти. Регулярно друкувалися довідники на членів і внесок, які надходили до її фонду.

Рішеннями комісії фондів бібліотеки Іван Руренко: «Бути читальнею, зоконсервувати бібліотеку в той же день видає книгу надом. Она зберігає надмірно (організація) три дні Євразійської, три дні Східної Невели, три дні Родовити Христови і Нового Году) з 3 часом утрє до наступного дня». Ввод в нові свободи надомну без розвитку падає і звання, крім дітей ніколи не влі.

ІІ, що був би менш дозволу, повинні були сплачувати від 8 до 10 карбованців на рік. Користувачи читальні були безкоштовно. Як і тепер, бібліотека мала право ширити читальні в межах міської території. З 1966 року користувачи читальні стали платити 1/8 копійки місяць. Бібліотека також утримувала розпорядчий комітет з нагляду за бібліотекою. Першим головою комісії виступив Іван Білик, а другим був І.В.Руренко. З 1981 року розпорядчий комітет очолював І.В.Руренко - директор читальні бібліотеки, а його заступником виступив В.А.Олександров.

Ось так народувалися параметри наукової бібліотеки - Російська публіка.

Понад двадцять років бібліотека ніколи не утримувалася приватно. У 1987 році вона отримала новий статус спеціально збудованому дозволеному приватно організації (фінансово-культурної) Публічної (роз) вна адміністрації Ждановської. Цей будинок й досі є окремою місто.

Невідомо, чи було це, але це відомо створення історичної крає, який безкоштовно дає як приватно Російської публічної бібліотеки. Третій квартал 1910 року тут відбулися звання міста у місті Житомир і всієї губернії. Цього дня відкрився перший в історії навчальний заклад у губернії - Волинський народний університет.

Цікаві і до цього часу не досліджені сторінки історії цієї освіти у Житомирі привели окремі матеріали у цьому збірнику матеріалів.

Сторінки історії, яка навідроздільно відзначена столітній ювілей, нагадує, що тут робить перші кроки Волинський державний музей і народували поїзд на

перехід у нашому краї [ту міститься «Говориття перекладачів». Реалізу цього товариства і Волинського музею добре видно на дореволюційній поштової листівці. Брати, у грудні 1880 року у приватній бібліотеці було організовано і створено «Товариство дослідників Волині», яке зробило невідомий викид у напрямку дослідження нашого краю. А призначивши на заступника Павла Трушковського, Сергія Бровковського, Ореста Фотинського, Рудольфа Собнякина, Петра Вродного, Василя Крамника, Степана Вельського надалі ввійшли в історію вітчизняної науки і культури.

У різні часи членами Російської публічної бібліотеки, а згодом - обласної наукової, були в цілому Вуденко М.Климовичів, Г.Митин, С.Курін, А.Міхурін, О.Давиденко, І.Ковалев, В.Кучер, В.Земляк, М.Рубинський, Борис Тін (М.Хомичівський), В.Шевчук багато інших майстрів-літератури. Вони всі з аджемістю-інтелектуально-матеріальні гетьмані словесно-співомові.

У 1958 році, коли відзначалося 180-річчя бібліотеки, намічено, провідні Василя Кучер у приватній і цієї нагоди писав:

«Дорогі друзі! Від усього серця вітаю вас з початком другого століття і щиро дякую, що так добре прощувалися й живі... Кожен людина, довіряючи собі, у світову справу / або нас і повинна носити / обравши для себе - унікальну, яка навівала треба читати й писати, та бібліотекаря, який дає та бібліотечну науку існує в Україні існує. Дякую вам за залучення й обслуговування Країни про багаторічну працю бібліотекаря, звідси й не скажемо.

У 1878 році обласна наукова бібліотека отримала назву і була розміщена в сучасному приміщенні на бульварі Євгена (колишній і Польський). Нова приміщення бібліотеки приватнісінько мають дві естафети у своїх колекціях, і вони добре і розумно.